

1. [redacted], ת.ז. [redacted]
2. [redacted], ת.ז. [redacted], ילידת 2002
3. [redacted], ת.ז. [redacted], יליד 2007

ע"י ב"כ עוה"ד סיגי בן ארי; אסנת כהן ליפשיץ; מוריה פרידמן שריר; מונא חדאד מ"גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב, 6777008
טלפון: 03-6244120; פקס: 03-6244130
דוא"ל: info@gisha.org

העותרים

- נגד -

1. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
2. מנהלת תיאום וקישור לרצועת עזה
3. המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (מינהלי)
רחוב מח"ל 7, מעלות דפנה, ירושלים.
ת.ד. 49333, מיקוד: 9149301.
טלפון: 02-5419555; פקס: 02-6468053
דוא"ל: DA-JER-civil@justice.gov.il

המשיבים

עתירה מינהלית

מוגשת בזאת עתירה מינהלית במסגרתה מתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים לתת מענה ולאשר את בקשת העותרת ושני ילדיה, שמענם רשום בגדה המערבית, לעבור מרצועת עזה לגדה המערבית לצורך מגורי קבע.

בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות העותרים, לרבות שכ"ט עו"ד, בצירוף מע"מ כדין.

העתירה נתמכת בתצהיר העותרת שנחתם בפני עורך דין ברצועת עזה ונשלח לח"מ, לאחר תיאום טלפוני. בשל הקושי בקיום מפגשים בין העותרת לבין ב"כ, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התצהיר ואת ייפוי הכוח שנחתמו ונשלחו בפקס.

ואלו נימוקי העתירה:

סמכות עניינית

ביום 20.1.2019 ניתן פס"ד משלים בבג"ץ 8856/18 פלונית ואח' נ' שר הביטחון ואח' הקובע כי בהתאם בהתאם לחוק בתי משפט לעניינים מנהליים (תיקון מס' 117) התשע"ח-2018 (ס' 5 לחוק ופרט 3א לתוספת הרביעית) "לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים מסורה הסמכות לדון בעתירות שעניינן מעבר מרצועת עזה לאזור דרך ישראל". בהתאם לכך, מוגשת העתירה דן לבית משפט נכבד זה.

הצדדים

1. **העותרת 1**, פלסטינית ילידת 1967, מענה רשום במרשם האוכלוסין הוא בגדה המערבית והיא מתגוררת ברצועת עזה. **העותרים 2-3** הם ילדיה שגם כתובתם רשומה בגדה המערבית.
2. **המשיב 1** (להלן: **המתפ"ש**), הינו האחראי על יישום המדיניות האזרחית בשטחי יהודה ושומרון ורצועת עזה, ואמון על תיאום וקישור מול האוכלוסייה הפלסטינית ברצועת עזה.
3. **המשיב 2** (להלן: **מת"ק עזה** או **המשיב**) הוא הממונה על יישום המדיניות האזרחית של ממשלת ישראל ברצועת עזה, לרבות הנפקת היתרי כניסה לרצועת עזה עבור אזרחי ישראל, וכפוף למשיב 2.
4. **המשיב 3** הוא המפקד הצבאי של אזור הגדה המערבית מכח כללי המשפט הבינלאומי.

תקציר העובדות ומיצוי ההליכים

5. העותרת 1 (להלן: **העותרת** או: **האם**), נולדה בעזה בשנת 1967 ועברה עם הוריה ומשפחתה לגדה בהיותה בת 10 לערך. מענם של בני המשפחה, כולל מענה שלה, נרשם בגדה. בשנת 2000 נישאה לתושב פלסטיני מעזה ועברה להתגורר עימו ברצועה. לשניים נולדו 2 ילדים, הם העותרים 2-3 (להלן: **הילדים**) וכתובתם נרשמה בגדה, ככתובת אימם. מאז כניסתה לעזה בשנת 2000, לא ביקרה העותרת בגדה המערבית. בעלה של העותרת, מר [REDACTED], ת.ז. [REDACTED] עבד כפקיד ברשות הפלסטינית. לאחרונה הוצא לגמלאות בעקבות הקיצוצים ברשות. העותרת מעוניינת לעבור עם ילדיה לגדה המערבית לצורך מגורי קבע, שם תגור בסמוך לבני משפחתה ותיתמך על ידיהם.

העתק ת"ז העותרות 1-2 ותעודת הלידה של העותר 3 מצ"ב ומסומן 1/ע

6. העותרת פנתה למשיב מספר פעמים, לאחרונה ביום 20.8.2019, באמצעות הוועדה האזרחית הפלסטינית, בבקשה לעבור לגדה עם ילדיה לצורך מגורי קבע. משלא קיבלה כל התייחסות לבקשתה, פנתה עמותת "גישה" בשמה למשיב ביום 16.9.2019 וביקשה לקבל מענה סופי לבקשה. בימים 4.11.2019 ושוב ביום 20.1.2020, הודיע המשיב כי הבקשה טעונה בדיקות נוספות לשם קבלה החלטה.

העתק מכתב עמותת גישה בעניין העותרים מיום 16.9.2019 מצ"ב ומסומן 2/ע.

העתק תשובות ביניים של המשיבים מצ"ב ומסומן 3/ע.

7. חלפו למעלה מחמישה חודשים מאז הגישה העותרת את בקשתה האחרונה למשיב ומענה אין. אשר על כן מוגשת עתירה זו.

הטיעון המשפטי

8. אי המענה הממושך של המשיבים לבקשת העותרת וילדיה, שמענם רשום בגדה, לממש את זכותם לעבור ולהתגורר בגדה למרות עמידתם בקריטריונים של מעבר מעזה לגדה שקבעו המשיבים, מהווה הפרה בוטה של עקרונות המשפט המינהלי ופוגע באופן בלתי סביר ובלתי מידתי בזכויות העותרת וילדיה לחופש תנועה, פרנסה ואוטונומיה אישית.

המסגרת הנורמטיבית

9. בהתאם לדין הבינלאומי זכותו של תושב פלסטיני שכתובתו רשומה בגדה, לשוב לשטחי הגדה המערבית.

10. כניסתם לישראל של תושבים פלסטינים המתגוררים ברצועת עזה לצורך מעבר לגדה המערבית טעונה היתר מטעם המשיב בהתאם להסמכה לפי צו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה) תשס"ה-2005, ובהתאם לסמכויות מפקד האזור לפי חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003. למותר לציין כי כניסתו לגדה המערבית של מי שמענו רשום בה, אינה דורשת כל היתר.

11. עם עלייתו של שלטון החמאס ברצועת עזה, בחודש יוני 2007, נקבע בהחלטת הקבינט המדיני-בטחוני מיום 19.9.2007 כי לצד הגבלות נוספות, תוטל מגבלה על תנועת אנשים בתוך שטח מדינת ישראל מן הרצועה ואליה. ממועד זה ואילך, יציאתם של תושבים פלסטינים מרצועת עזה לגדה המערבית, מותנית בעמידה בקריטריונים שנקבעו בשני מסמכי מדיניות כלליים-מסמך משרד הביטחון שכותרתו "מדיניות תנועת אנשים בין מדינת ישראל לרצועת עזה" משנת 2011 (להלן: **מסמך המדיניות**) ומסמך המתפ"ש ששמו "סטטוס הרשאות בלתי מסווג לכניסת פלסטינים לישראל, למעברם בין אזור יהודה ושומרון לבין רצועת עזה וליציאתם לחו"ל" (להלן: **סטטוס הרשאות**). סטטוס הרשאות מתעדכן מעת לעת ואמור לשקף איזון בין צרכי הביטחוניים של ישראל ובין חובותיה המשפטיות כלפי תושבי הגדה והרצועה כאחד.

למסמך המדיניות:

http://www.gisha.org/UserFiles/File/LegalDocuments/procedures/entering_and_exiting_gaza/03.pdf

לסטטוס הרשאות:

<http://www.gisha.org/UserFiles/File/LegalDocuments/procedures/general/50.pdf>

12. המשיב 2 הוא הגוף האמון על קבלה ובחינה של בקשותיהם של תושבי רצועת עזה להיתרים שונים, וכן על מתן החלטות בבקשות- בין אם לחיוב או לשלילה. במסגרת הטיפול בבקשה פונה המשיב 2 לקבלת חוות דעתם של גורמים מקצועיים הרלוונטיים לבקשה וכן בוחן את עמדת גורמי הביטחון, ולאחר קבלת עמדתם, הוא מקבל החלטה בבקשה.

13. עוד יצוין, כי מדינת ישראל ובית המשפט הנכבד הכירו בחובותיה של ישראל לאפשר מעבר של תושבים פלסטינים מרצועת עזה לשטח ישראל ולגדה או לחו"ל, ולו במקרים חריגים

והומניטאריים. זאת, נוכח מידת שליטתה של ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה והתלות של תושבים מהרצועה בישראל, שנוצרה עקב שנות הכיבוש הארוכות (בג"צ 9132/07 אלבסינוני נ' ראש הממשלה (30.1.2008)). כאמור, חובותיה ההומניטריות של ישראל כלפי תושבים פלסטיניים המתגוררים בעזה, כפי שאלו נתפסות על ידה, מוזכרות במסמך המדיניות ובסטטוס ההרשאות.

העותרת עומדת בקריטריון לחזרה לגדה המערבית

14. במסמך המדיניות העוסק כאמור בתנועה בין ישראל לרצועת עזה, נקבע כי אחד המקרים המאפשר כניסה לישראל הוא "כניסת פלסטינים שמענם הרשום באיו"ש לישראל לצורך חזרתם לאיו"ש - מקום בו המעבר לרצועה נעשה על דעתה של מדינת ישראל ובתיאום עמה, ומבלי שהוגבלה חזרתם לאזור דרך ישראל" (ס' 12 לחלק א במסמך). קריטריון זה בלשון זהה, מופיע גם בסעיף 2 לפקדון ג' לסטטוס ההרשאות המפרט את הקריטריונים לכניסת פלסטינים לישראל לצורך מעבר בין הגדה המערבית ורצועת עזה.

העתק החלק הרלוונטי במסמך המדיניות מצ"ב ומסומן ע/4.

העתק החלק הרלוונטי בסטטוס ההרשאות מצ"ב ומסומן ע/5.

15. הנפקת היתר לצורך חזרה לאיו"ש נעשית לפי "נוהל הנפקת היתרים עבור תושבי איו"ש הנמצאים ברצועת עזה" (נוהל המתפ"ש מחודש ספטמבר 2016).

העתק נוהל הנפקת היתרים לתושבי איו"ש הנמצאים ברצועת עזה מצורף ומסומן ע/6.

16. העותרת וילדיה אם כן עומדים בתנאי מדיניות התנועות של המשיבים לצורך מעבר מרצועת עזה לגדה המערבית: מענם רשום בגדה המערבית והם לא נכנסו לעזה שלא "על דעתה של מדינת ישראל ובתיאום איתה".

המשיבים הפרו את החובה לפעול במהירות הראויה

17. על המשיבים מוטלת חובה להשיב לכל פניה המוגשת אליהם, תהיה תשובתם אשר תהיה. זאת, על מנת לאפשר למבקשים לכלכל את צעדיהם ולפעול למיצוי זכויותיהם. התנהלותם של המשיבים במקרה דנן מפרה חובה זו. למרות הצהרות חוזרות ונשנות באשר ל"עבודת מטה" הנעשית במטרה לייעל את הטיפול בבקשות היתרים ולמרות שלא פעם הביע בית המשפט את מורת רוחו מאופן התנהלות המשיבים בעניין זה, נדרשים התושבים לפנות לבית המשפט על מנת לקבל מענה מאת המשיבים.

18. חובתה של רשות מנהלית לפעול במהירות הראויה ולהשיב לפונים אליה בתוך זמן סביר היא מן מושכלות היסוד של מינהל תקין (בג"צ 4634/04 רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים, פ"ד סב(1) 762 (2007); יצחק זמיר הסמכות המנהלית, כרך ב', מהדורה שנייה 1098 (2011)). חובה זו הינה חובה כללית החולשת כמעט על כל הפעולות המנהליות, למעט כאשר דין ספציפי קובע חובת עשייה במועד נקוב (אליעד שרגא ורוני שחר, המשפט המנהלי, כרך 3, 338 (2008)). חובה זו נלמדת בין היתר מסעיף 2(א) לחוק לתיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958 ומסעיף 11 לחוק הפרשנות, תשמ"א - 1981.

19. למעשה, החובה המוטלת על הרשות המנהלית להפעיל את סמכויותיה במהירות ראויה היא חלק מהחובה הכללית החלה על רשות לנהוג בסבירות במובנה הרחב (בג"ץ 6300/93 המכון להכשרת טוענות בית דין נ' השר לענייני דתות, פ"ד מח(4) 441 (1994); בג"ץ 1999/07 גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006, פ"ד סב(2) 123 (2007) (להלן: עניין גלאון)). עיכוב במתן מענה לפיכך יכול להעיד על חוסר סבירות בהתנהלות הרשות, שמצדיקה התערבות שיפוטית.

20. הפסיקה פירשה את המושג "מהירות ראויה" כמתייחסת למעשה למענה תוך "זמן סביר". אולם, התשובה לשאלה מהו "זמן סביר" תיקבע בכל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו הוא. על פי הפסיקה, יש לבחון אם בקביעת לוח הזמנים בטיפול בנושא הנדון שקלה הרשות את כלל השיקולים הראויים תוך מתן משקל ראוי לכל אחד מהם (בג"ץ 10296/02 ארגון המורים נ' שרת החינוך (15.12.2004); בג"ץ 7844/07 פנחס כהן נ' ממשלת ישראל (14.4.2008)). קביעת הזמן הסביר לפעולה במקרה הקונקרטי נגזרת מאילוצים מעשיים מחד ומעוצמת המשקל והחשיבות לביצוע הפעולה במהירות ביחס לאינטרס הכלל או היחיד, מאידך (עניין גלאון לעיל, פס' 8). כאשר מדובר בסוגיה או החלטה שיש לה השלכה על זכויות אדם מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (עניין גלאון לעיל, 153) ועל הרשות לקחת זאת בחשבון בעת הטיפול בפנייה.

21. בית המשפט הנכבד התייחס ספציפית לשאלה מהו זמן סביר לקבלת מענה לבקשותיהם של תושבי רצועת עזה להיכנס לישראל (לרבות לצורך מעבר לגדה המערבית ולחוו"ל). בבג"ץ Avocats Sans Frontieres 4212/06 נ' אלוף פיקוד הדרום (28.06.2006), קבע כב' השופט א' לוי ז"ל:

"נותרה לדיון בקשתם לחייב את המשיבים להשיב לבקשותיהם של תושבי רצועת עזה למתן היתרי כניסה לישראל, לרבות לצורך מעבר מעזה לגדה, תוך זמן סביר, כך שיתאפשר להם להשיג על ההחלטות בפני גורמים מנהליים או ערכאות שיפוטיות.

המשיבים אינם חולקים על חובתם לפעול במהירות, וכיצד היו יכולים לטעון אחרת נוכח הוראתו של סעיף 11 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981. יחד עם זאת, יש קושי לקבוע נורמה מחייבת באשר למועד מתן התשובה, הואיל וההחלטה היא בעיקרה פרטנית ותלויה בנסיבותיו המיוחדות של המבקש או המבקשת את היתר הכניסה או המעבר.

המשיבים הודיעו לבית המשפט, בתגובה משלימה שהגישו ביום 25.6.06, כי הוחלט על ידם שבקשות שהוגשו זמן סביר מראש, התשובה להן תינתן לכל המאוחר 3 ימים קודם למועד היציאה המבוקש. להשקפתנו, הסדר זה מותיר בידי המבקש פרק זמן קצר ביותר כדי לנקוט בהליכים אם בקשתו תסורב, ועל כן טוב יעשו המשיבים אם ישיבו לפונים, למעט במקרים שהנסיבות יחייבו זאת, בפרק זמן שבין 5 ל-7 ימים בטרם מועד היציאה המתוכנן" (ההדגשה אינה במקור).

22. בהתאם לאמור בפסיקה, נראה כי המשיבים התעלמו לחלוטין מעוצמת המשקל והחשיבות שבביצוע הפעולה במהירות לאור האינטרס של העותרים לעבור למגורי קבע בגדה. הסיטואציה זו, המוצא האחרון של העותרים הוא לפנות לבית המשפט על מנת שיניע את המשיבים לתת החלטה.

23. אכן, למרות שבתי המשפט כבר שפכו קיתונות של דיו כדי להבהיר למשיבים דכאן ולרשויות המדינה בכלל כי חובתן לענות לפונים אליהם תוך זמן סביר, עדיין נראה כי פעמים רבות, **הגשת העתירה היא האמצעי היחיד העומד בפני התושב לזרז את הטיפול בבקשה**. כך נכתב לדוגמה בעת"מ 1602/06 ארואטי נ' משרד הפנים (24.1.2007):

"לא יתכן שאזרח שנזקק לרשות, ימצא מולו דלת נעולה, אוזן ערלה וחלון אטום. לא יתכן שרק עתירה מינהלית תגרום לרשות למלא את חובתה הפשוטה להתייחס לאזרח."

24. במקרה של המשיבים דנן מסקנה זו היא במיוחד נכונה. **הסחבת במת"ק עזה במתן מענה לבקשות יציאה של תושבי עזה הפכה כבר לנורמה, והובילה לפגיעה בזכויותיהם של מאות תושבים. רק מתי מעט מתוכם, שזכו לקבל ייצוג משפטי, הצליחו באמצעות הגשת עתירות לקבל מענה לבקשותיהם**. אכן, עתירות רבות הוגשו לבתי המשפט בגין העדר מענה מצד מת"ק עזה.

25. בית המשפט הנכבד התבטא בחומרה ביחס לתופעה זו, בה נציגי המשיבים מתמהמהים זמן רב עם מתן החלטה בבקשות היתרים של תושבים פלסטיניים, ורק הגשת עתירה מביאה לקבלת החלטה. וכך נאמר בבג"ץ 3764/16 עלי נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית, ביחס לסחבת במתן מענה לבקשות של פלסטיניים תושבי הגדה:

"תוגש בתוך שבוע הודעה מטעם המשיב...מדוע אין משיבים במועד לפונים במקרים כגון דא, והם נאלצים להגיש עתירה על כל בזבוז המשאבים של הצדדים, בית המשפט (שכמובן מי מתחשב בו בכלל ובזמנם של אנשי המזכירות והשופטים); וברגע האחרון, לאחר שנלמד התיק, מוסרת המניעה. נלאינו מכונן דא." (פסק דין והחלטה מיום 5.7.2016)

וכן:

"האידיאולוגיה צריכה להיות פשוטה: מבלי לפגוע כהוא זה בביטחון ובשיקולי ביטחון, כמובן, יש צורך במאמץ להקל ככל הניתן על האוכלוסיה הפלסטינית הנזקקת להיתרים במישור המינהלי, כדי לפשט את החיים במציאות המדינית, המשפטית והיומיומית המורכבת. בכך גם יכולות לכאורה הרשויות להקל על עצמן ולחסוך בירוקרטיה. מכל מקום, ראוי להגיע למסגרת פשוטה ככל הניתן ומובנת ככל הניתן, כדי להסיר מעקשים לא נחוצים בחיי האוכלוסיה. העתירות הרבות המוגשות ונמחקות בטרם דיון כיון שנפתרה הבעיה הקונקרטיית, והמוכחות על-ידי כך כמיותרות מעיקרן אילו טופל הנושא, מעידות כמאה עדים על הצורך בשיפור" (החלטה מיום 20.4.2017)

26. ספציפית ביחס לתושבי עזה התבטא בית המשפט העליון באומרו :

"מתגובת המשיבים ניכר העומס הרב המוטל על כתפיהם, ואולם אין הוא מצדיק להתעלם מבקשות חוזרות ונשנות של העותר" (בג"ץ 4653/17 גודה נ' שר הביטחון (פורסם בנבו, 15.06.2017).

27. בית המשפט המחוזי בבאר שבע קבע גם הוא :

"חובת המת"ק, ככל גוף מנהלי אחר, להשיב לפניות אליו בתוך זמן סביר, ברורה מאליה. התשובה כמובן יכולה להיות בעלת תכנים מגוונים, אך **עצם התשובה הוא חובה**. מצב בו פניה נותרת ללא תשובה כאשר ברקע ישנו אירוע מוגדר בזמן, קולעת את הפונה למצב של אי וודאות ומאלצת אותו, כמו במקרה זה, לפנות לבית המשפט." (עת"מ 40140-03-17 עזיז ואח' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 30.4.2017)

המשיבים הפרו את חובת ההגינות של הרשות

28. חובת ההגינות של הרשות היא אבן פינה בדיני המינהל הציבורי, בהיותה נאמן של הציבור (בג"ץ 164/97 קונטרס נ' משרד האוצר, פ"ד נב(1), 289 (1998); דפנה ברק-ארז, **משפט מינהלי**, כרך א' 276 (2010)). חובת ההגינות נובעת מכך שהשלטון והיחיד אינם שווי-כוחות ואינם שווי-מעמד. השלטון מחזיק כוח ועצמה וחובת ההגינות נועדה לשמש בלם לכוח ורסן לעצמה. הגם שהעותרים אינם אזרחי ישראל, הם עדיין תלויים בהחלטת המשיבים. כל עוד למשיבים היכולת למנוע את מעברם לגדה ועל דרך זו לפגוע בזכויות יסוד המוקנות להם, עליהם החובה לנהוג כלפיהם במידת ההגינות, כמו כלפי כל פונה התלוי ברשות.

29. חובת ההגינות מחייבת את הרשות לטפל באופן רציני ואחראי בפנייתם של תושבים כדוגמת העותרים, ולהשיב להם בזמן סביר מהי החלטתה. אי מתן מענה במשך תקופה החורגת מגדר הסביר כמותה כדחיית הבקשה ללא מתן נימוקים (ר' פס' 7 בפסק הדין בעת"מ 17515-02-17 **מאדי נ' שר הביטחון ואח'**, מיום 12.3.2017). לעניין זה יפים דבריו של פרופ' זמיר :

"מבחינתו של אדם הנזקק להחלטת הרשות, שיהוי במתן החלטה עלול לגרום נזק רב...לעתים, כאשר העניין דחוף, נזקו של שיהוי יכול להיות שקול כנגד נזקו של סירוב" (זמיר לעיל, 1093).

30. כך, הפונה מצוי בפני שוקת שבורה - אין הוא יודע מתי ואם בכלל תאושר בקשתו, ואין הוא יודע כיצד להתייחס לעיכוב. אין בפניו גם נימוקים מדוע בקשתו מתעכבת או למעשה נדחית, דבר הפוגע ביכולתו למצות את זכויותיו באפיקים אחרים ובפרט בפני ערכאות. לעניין זה יפים דברי השופטת יהודית צור בעת"מ (י-ם) 139/07 משה כהן נ' שר הפנים פס' 49 (25.07.2007) :

"בתי המשפט חזרו והדגישו את החובה של רשות ציבורית לטפל בפניות של אזרחים בדרך עניינית ויעילה. חשוב במיוחד להקפיד על מתן תשובה תוך זמן סביר והעיקר יש ליידיע את הפונה בצורה ברורה ומדויקת מהי עמדת הרשות בעניינו ומה נדרש ממנו לעשות על מנת לקדם את עניינו בצורה יעילה ועניינית."

המשיבים פוגעים באופן בלתי מידתי בזכויות העותרים

31. מחדלם של המשיבים להשיב לבקשת העותרים לא רק שאינו בלתי סביר נוכח חלוף הזמן, אלא הוא גם בלתי מידתי בהיותו פוגע בזכויות היסוד של העותרים. יוזכר, כי נוכח השליטה של ישראל על מעברי הגבול בין רצועת עזה לבין שטחה ושליטתה על תחומי חיים רבים של תושבי עזה, מחויבת היא מכוח המשפט הבינלאומי והישראלי לכבד ולהגן על אותן זכויות האדם המושפעות משליטתה- בראשן ובעיקרן הזכות לחופש התנועה של התושבים והזכויות שנגזרות ממימוש חופש התנועה, כגון במקרה דנן הזכות לאוטונומיה אישית, לחיי משפחה ולפרנסה. בית המשפט העליון הכיר בכך שנוכח שליטתה של ישראל על מעברי הגבול, והתלות שפיתחו תושבי עזה בישראל באספקטים רבים, היא מחויבת להבטיח את הצרכים ההומניטאריים של תושבי עזה (בג"ץ 9132/07 אלבסיוני ואח' נ' ראש ממשלת ישראל ואח' (30.1.2008).

32. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון בבג"ץ 1169/09 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש הממשלה פס' 21 (15.6.2009):

"על חובתו של הממשל הישראלי לדאוג לקיום הצרכים ההומניטאריים הבסיסיים של תושבי איו"ש והרצועה עמדה פסיקת בית משפט זה לא אחת. גם אם רצועת עזה נשלטת כיום על ידי תנועת החמאס, אשר הוכרזה ארגון טרור, חיים בה תושבים הזקוקים לשירותים חיוניים לקיום איכות ורמת חיים סבירה ואנושית. ישראל נדרשת להושיט עזרה כדי לאפשר סיפוק צרכים הכרחיים לאוכלוסייה המקומית, שבלעדיה לא יקבלו מענה."

33. במקרה דנן, העותרים תלויים בהיתר מהמשיבים על מנת לממש את זכותם לעבור למגורי קבע בגדה המערבית. בנסיבות אלו, נקיטת הסחבת מצד המשיבים במתן מענה לבקשות העותרים מביאה לפגיעה בזכותם של העותרים לחופש תנועה ולחיים תקינים.

סיכום

34. העותרת ממתינה בכליון עיניים לקבל את תשובת המשיבים המאשרת את מעברה עם ילדיה להתגורר בגדה המערבית. התנהלות המת"ק בעניינם חורגת מכל סטנדרט תקין של פעילות מינהלית: היא מפרה את חובתם להשיב במהירות הראויה ואת חובת ההגינות שהמשיבים כפופים לה. כתוצאה מכך, היא פוגעת בזכויות יסוד של העותרים: זכותם לחיי משפחה, לחופש תנועה ולאוטונומיה אישית.

35. נוכח כל האמור לעיל, בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיבים להשיב לעותרת ולאשר את בקשתה באופן בהול.

36. לאור התנהלות המשיבים שתוארה לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד גם לחייב את המשיבים בהוצאות העותרת, לרבות אגרת בית משפט ושכ"ט עו"ד כדין.